

Chương 26

Rễ tình đã sớm đứt (2)

Tô Hồng Tụ khó khăn lắm mới tìm được Sở Dật Đình, nàng mệt mỏi thở không ra hơi, mặt ửng đỏ, bụng cũng không chịu thua kém kêu ục ục.

Nàng đảo tròn mắt, vừa đáng thương, vừa chờ đợi, sóng mắt trông mong nhìn về phía tô hoành thánh nóng hổi bên tay Sở Dật Đình.

Ngửi thơm quá, hình như là mùi thịt gà, hơn nữa còn là gà rừng đuôi đỏ nàng thích ăn nhất.

Kể từ khi biến thành người, Tô Hồng Tụ chưa từng ăn gà rồi, nhớ ngày đó khi nàng còn là hồ ly, một ngày phải ăn ít nhất ba con gà.

Có thể nghĩ, hiện giờ nàng có bao nhiêu thèm ăn.

Tô Hồng Tụ nhìn Sở Dật Đình, hắn vẫn không gỡ nón che mặt xuống, xem ra, dường như hắn không đói bụng, dường như không có ý tứ ăn tô hoành thánh này.

Tô Hồng Tụ thật sự không nhịn nổi, cẩn thận, lén lén lút lút thò tay nhỏ bé tinh tế trắng như phấn về phía tô hoành thánh nóng hổi kia.

“Bốp” một tiếng, tay nhỏ bé vừa mới chạm đến bên cạnh cái tô, không biết từ đâu thò ra đôi đũa, đập mạnh một cái lên tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn.

“A!” Tô Hồng Tụ kêu một tiếng, lập tức rút tay về, đáng tiếc đã muộn, trên mu bàn tay nàng đã mạnh mẽ mẽ mẽ trúng một đũa của Sở Dật Đình, lập tức đỏ một mảng lớn.

Lần này tốt rồi, trông mắt to quuyền rũ câu người của Tô Hồng Tụ lập tức vừa đỏ vừa ướt một mảng lớn, bên trong đầy lệ sáng ngời, chỉ lát nữa sẽ thành chuỗi lã ra.

Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, hắn không nghĩ đến da Tô Hồng Tụ lại non như vậy, vừa rồi rõ ràng hắn đã thả lỏng lực, chỉ khẽ đánh một cái, mu bàn tay mềm mại trắng nõn lại đỏ cả lên, sưng một mảng lớn.

Tầm mắt Sở Dật Đình lảng lạng dừng trên mu bàn tay bị thương của Tô Hồng Tụ, đau đớn quen thuộc lại bắt đầu lật khuấy ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng hắn, giống như lúc trước hắn trở mắt nhìn Thực phi rời hắn mà đi, giống như vừa rồi lúc đang ở trong tiệm vịt quay, hắn trở mắt nhìn Tô Hồng Tụ bị Phong Ngạo Thiên lừa gạt.

Có một khoảng thời gian rất dài, Sở Dật Đình không nói chuyện, chỉ có một mình Tô Hồng Tụ ở đó nói nhỏ, không ngừng chửi rủa.

“Hừ, hẹp hòi, không phải chỉ là một tô hoành thánh sao, nhường cho ta thì như thế nào? Đường đường là lục Vương gia, keo kiệt như vậy, ngay cả tô hoành thánh cũng không chịu tặng cho người khác ăn.”

Tô Hồng Tụ nào biết, khi Sở Dật Đình cùng chỗ với nàng, mỗi lần liếc mắt nhìn nàng, trong lòng giống như đao cắt, đau như cắt không dứt.

Nhưng nếu hôm nay người ở trước mặt hấn không phải là Tô Hồng Tụ, nếu như đôi mắt của Tô Hồng Tụ không cố tình giống Thục phi như đúc, đừng nói một tô hoành thánh, mười tô, trăm tô hấn cũng có thể cho.

Nhưng Thục phi giống như một cây gai đâm vào trong lòng Sở Dật Đình, giờ khắc nào người đều ở đây nhắc nhở hấn, cảnh cáo hấn, không được động lòng với nữ nhân, ngàn vạn lần không được động lòng với nữ nhân tướng mạo đẹp để lạnh lẽo.

Hấn không chịu nổi hậu quả động lòng này, hấn không muốn trải qua một lần đau đớn bị người vứt bỏ, trái tim bị nghiền nát bấy, bị người ném xuống đất, hung hăng chà đạp.

Cuối cùng Sở Dật Đình vẫn không tặng tô hoành thánh kia cho Tô Hồng Tụ, hấn cũng không ăn tô hoành thánh kia, mà lẳng lẳng chờ nó lạnh đi, cuối cùng dính lại thành một đồng, không có cách nào cho vào miệng.

Tô Hồng Tụ trơ mắt nhìn Sở Dật Đình đổ tô hoành thánh nhão nhoét kia vào trong thùng nước gạo, chút ấn tượng tốt với hấn vừa mới bay lên lập tức tan thành mây khói, không còn bóng dáng.

Gì chứ, thật sự chưa bao giờ gặp một người hẹp hòi quá đáng như vậy, rõ ràng bản thân không đói bụng, lại không ăn, cũng không nguyện ý tặng cho người khác ăn.

Hừ, xem ra vừa rồi nàng đã nghĩ hấn tốt quá, hấn vốn giống như Vệ Thập Nhị, Lâm Hạo Hiên, tất cả đều không phải đồ tốt.

Tô Hồng Tụ nóng giận, định xoay người qua chỗ khác, quay lưng về phía Sở Dật Đình.

Không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe Sở Dật Đình đột nhiên nói sau lưng nàng: “Cầm cái này, về sau lúc ra cửa bôi một chút lên mặt, vật này có thể khiến cho da mặt nàng biến thành đen, nhìn sẽ không nổi bật nữa. Đừng ngu ngốc nữa, dùng khuôn mặt này của nàng ra cửa.”

Sở Dật Đình nói xong, xoay bả vai đi về phía Tô Hồng Tụ lại, nhét một bọc thuốc dùng lá sen bao lấy.

Mùi thuốc bột ngửi thật thú vị, giống như mùi cá chết nát vụn, Tô Hồng Tụ không vui, buông tay nhỏ bé ra, bộp một tiếng ném bột thuốc xuống đất.

“Ta không muốn, ai mà thèm đồ của người, ngửi thật thú vị.”

“Nhặt lên! Cầm lấy! Đừng tưởng rằng mỗi lần ta đều kịp thời xuất hiện! Về sau gặp lại chuyện như hôm nay, sẽ không ai tới cứu nàng!”

Sở Dật Đình nghiêm nghị nói, hấn khom lưng nhặt bao lá sen Tô Hồng Tụ ném xuống đất lên, lại thô bạo nhét một lần nữa vào trong ngực nàng.

Tô Hồng Tụ hơi kỳ quái, Sở Dật Đình một mực bảo hôm nay nàng gặp nguy hiểm, nhưng rốt cuộc nàng gặp nguy hiểm gì? Sao nàng tuyệt đối không biết?

Cũng khó trách Tô Hồng Tụ không cảm thấy được, nếu đổi thành người khác, cho dù là ai, cũng chạy không thoát được thuật độc tâm nàng đã tu luyện ba trăm năm, sớm dày công tôi luyện¹.

Nhưng vừa rồi nàng lại cố tình gặp phải Phong Ngạo Thiên, Phong Ngạo Thiên là ai? Hấn làm do thám cho Chu đế vài chục năm, sớm đã thành thói quen che giấu tâm sự của mình, thậm chí, có rất nhiều lúc, trong lòng hấn nghĩ, cùng với hành động hấn chân chính làm, hoàn toàn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, đi ngược lại.

Chỉ có lừa gạt mình, mới có thể lừa gạt người khác, Phong Ngạo Thiên chính là như vậy, trong vài chục năm gần như giải quyết tất cả họa ngầm trong ngoài Kinh thành cho Chu đế.

Vừa rồi Phong Ngạo Thiên lừa gạt Tô Hồng Tụ về nhà cùng hấn, trong lòng nghĩ thật ra chỉ mời nàng về ở một buổi tối, ngày hôm sau tìm người đưa nàng về nhà, Tô Hồng Tụ nghe rõ ràng tiếng lòng Phong Ngạo Thiên như vậy, vì vậy nàng không thấy có chút cảm giác không ổn nào.

Tô Hồng Tụ nào có biết, Phong Ngạo Thiên quen giở trò lừa gạt, ngay cả ý nghĩ trong lòng cũng là giả.

“Ta nói không cần, ai thèm người giả mù sa mưa!”

Tô Hồng Tụ khó chịu trong lòng, nàng nhớ rõ ràng vừa rồi Sở Dật Đình đánh nàng một đũa, Sở Dật Đình cho nàng đồ, nàng nào chịu lấy?

Lập tức ném bọc lá sen xuống đất.

Sở Dật Đình rút cuộc nổi giận, vỗ mạnh cái bàn, loảng xoảng một tiếng, khiến cho chén đĩa ly trà trên bàn bể một mảng lớn: “Ngu xuẩn! Rốt cuộc nàng có não hay không? Nàng trưởng thành như vậy, lại là nữ tử, nàng cho rằng nàng ra ngoài đi dạo một vòng, còn có thể bình an trở về!? Cầm lấy thuốc, không cho vút nữa!”

Sở Dật Đình nghiêm nghị với Tô Hồng Tụ, trong lòng Tô Hồng Tụ lại mâu thuẫn với hấn. Cái gì gọi là nàng không có đầu óc? Nàng là yêu, không phải là người, gặp phải nguy hiểm, sẽ biến thân chạy đi, có gì phải sợ?

Hơn nữa, nếu thật sự muốn bàn đến không tốt bụng với nàng, bản thân Sở Dật Đình không phải cũng coi như là một người? Mỗi lần nàng gặp phải hấn,

hắn đều suy nghĩ làm thế nào để tóm nàng trở về. Tại sao nàng phải tin tưởng hắn, nhận đồ của hắn?

Thật ra thì Sở Dật Đình hoàn toàn có thể bình tĩnh hòa nhã đưa thuốc cho Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cũng sẽ không sinh lòng không vui với thái độ của hắn.

Nhưng đời này Sở Dật Đình lại ghét nhất chính là nữ nhân trưởng thành giống Thục phi, tự nhiên không có vẻ mặt vui mừng với Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lần đầu làm người, Vệ Thập Nhị đáng ghét kia, kể cả phụ thân là Thừa tướng đáng ghét hơn cũng chưa từng mắng nàng, hôm nay hết lần này đến lần khác bị Sở Dật Đình mắng đến máu chó ngập đầu. Sao trong lòng Tô Hồng Tụ có thể sáng khoái?

Lập tức bất chấp tất cả, xoay người đoạt lại toàn bộ đồ trong ngực Sở Dật Đình, dùng yêu thuật để cho chúng không rớt xuống, giống như một trận gió chạy đến cuối phố, chặn một chiếc xe ngựa ngồi lên.

Sở Dật Đình trơ mắt nhìn Tô Hồng Tụ rời khỏi hắn, khoảnh khắc khi vạt áo màu trắng như tuyết xẹt qua bên cạnh hắn, tim hắn giống như đang sống sò sò bị người xé rách thành hai nửa, giống như có người thò tay vào trong ngực hắn, móc đi tim hắn còn đang sống.

Máu tươi đầu ã, máu thịt chia lìa, đau nhức để cho cặp mắt hắn nhiễm đỏ trong nháy mắt, thiếu chút nữa khiến cho hắn không kiềm chế được, đưa tay ra tóm chặt lấy Tô Hồng Tụ.

Nhưng mà cuối cùng hắn không làm, hắn chỉ thoáng giơ tay về phía Tô Hồng Tụ, rồi nhanh chóng nhắm mắt, không nghe không nhìn, cả người cũng cứng thành tảng đá.

Ghi chú:

1. Lô hỏa thuần thanh: tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật...